നിറം, രൂപം, സ്വത്വം: ഒരു വൈയക്തികാഖ്യാനം

സരിത മാഹിൻ
പത്രപ്രവർത്തക,തേജസ്,കോഴിക്കോട്

സുരേഷ് കാത്തുനില്ക്കുകയാണ്. സാർ വന്നതും റിസപ്ഷനിസ്റ്റ് സുരേഷിനെ സാറിന് കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. 'ഹലോ മിസ്റ്റർ സുരേഷ്' എന്നു വിളിച്ച് സർ, സുരേഷാണെന്നുകരുതി മറ്റൊരാളുടെ അടുത്തേക്ക് ഹസ്തദാനത്തിനായി പോകുന്നു. അയാൾ, 'താനല്ല സുരേഷ്' എന്നു പറയുമ്പോഴേക്കും യഥാർത്ഥ സുരേഷ് അത് താനാണെന്നു പറഞ്ഞു സന്തോഷത്തോടെ വരുന്നു. എന്നാൽ തനിക്കൊരു അർജന്റ് മീറ്റിങ് ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു സാർ അവിടെനിന്നും തടിതപ്പുന്നു. സുരേഷിന്റെ മുഖം മങ്ങുന്നു. ഒരു പ്രമുഖകമ്പനിയുടെ പരസ്യമാണിത്. ഈ പരസ്യം കാണുമ്പോഴെല്ലാം മനസ്സ് വല്ലാതെ വ്രണപ്പെടാറുണ്ട്. ചുറ്റുമുള്ള ലോകം എത്ര സങ്കുചിതമാണ്. ഒരാളുടെ മുഖസൗന്ദര്യവും വസ്ത്രത്തിൽവീണ ചുളിവുകളും നോക്കി അവർ എത്ര കൃത്യമായാണ് മനുഷ്യനെ അളന്നുമുറിക്കുന്നത്. സുരേഷിന്റെ അവസ്ഥ ഞാൻ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്, അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. എന്റെ കൂട്ടുകാരികൾ, ബന്ധുക്കൾ, സഹപ്രവർത്തകർ അങ്ങനെ എല്ലാവരും അനുഭവിക്കുന്നുണ്ട്. സൗഹൃദങ്ങൾ ബാഹ്യരൂപത്തിന്റെ സ്വാധീനത്തിൽ സംഭവിക്കുന്നു എന്നത് ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. ജോലിചെയ്യുന്ന ഡെസ്കിൽ കഴിഞ്ഞയാഴ്ച ഇതേപോലൊരു അനുഭവം ഞെട്ടിച്ചുകളഞ്ഞു. പരിശുദ്ധ ക്അബയെ അപകീർത്തിപ്പെടുത്തിയതിനു പിടിയിലായ ഒരു യുവാവിന്റെ ഫോട്ടോനോക്കി ഡെസ്കിലെ ഒരു മുതിർന്നയാൾ പറയുകയാണ് ഇവന്റെയൊക്കെ മുഖംകണ്ടാൽമതി വെടിവച്ചുകൊല്ലാൻ തോന്നും. ഇങ്ങനെ മുഖമുള്ളയാളെ കൊല്ലണം. അയാൾ തന്റെ കൊലവിളി നിർത്തുന്നില്ല. ഫോട്ടോയിലെ യുവാവു ചെയ്തത് മാപ്പർഹിക്കാത്തതായിരിക്കാം. അതിനയാൾ നിയമപരമായി ശിക്ഷിക്കപ്പെടട്ടെ, എന്നു കരുതി

ചക്കമൂക്കും കറുത്തനിറവുമുള്ളതിന് അയാളെ വെടിവച്ചുകൊല്ലണമെന്നു പറയുന്നത് ന്യായമാണോ? കറുത്തവർ കൊല്ലപ്പെടേണ്ടവരാണ് എന്ന പൊതുബോധമാണത്. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ ജൂലൈ 17ന് വിനായകൻ എന്ന യുവാവിന് ആത്മഹത്യ ചെയ്യേണ്ടിവന്നത്. കറുത്തവൻ മുടി നീട്ടിവളർത്തിയാൽ, പ്രണയിച്ചാൽ, മുഖ്യധാരയിലേക്ക് വന്നാലൊക്കെ അവനെ ഒതുക്കാൻ ആളുണ്ട്. ആൾക്കൂട്ടവും ഭരണകൂടവുമൊക്കെ ഒന്നായി അവനെ അരികിലേയ്ക്കൊതുക്കും.

ജീവിതത്തിൽ ബാഹ്യരൂപത്തിനുള്ള പങ്ക് വളരെ പ്രധാനമാണ്. ഭംഗിയാണ് എല്ലാത്തിന്റേയും മാനദണ്ഡം എന്നു വിശ്വസിക്കുമ്പോഴാണ് ബാഹ്യരൂപത്തിൽ നാം വീണുപോകുന്നത്. 'പണ്ട് പണ്ട് ഒരിടത്ത് ഒരു സുന്ദരിയായ രാജകുമാരിയുണ്ടായിരുന്നു. അവളുടെ നിറം തനിത്തങ്കമായിരുന്നു...' അങ്ങിനെ പോവുകയാണ് നാം ചെറുപ്പം മുതലേ കേട്ടുവളർന്ന കഥകളുടെ ആരംഭം. കേൾക്കുമ്പോഴും വായിക്കുമ്പോഴുമൊന്നും യാതൊരു അത്യാഹിതങ്ങളും ഇല്ലാത്ത, 'സ്വാഭാവിക'മായ നല്ല കഥ എന്നു തോന്നുമെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ അവ നമ്മളിൽ കുത്തിവയ്ക്കുന്നത് വെളുത്തനിറവും സുന്ദരമായ മുഖവുമാണ് സൗന്ദര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമെന്ന ബോധമാണ്. ഇത്തരം കഥകളും സങ്കല്പങ്ങളും കാലങ്ങളായി തലമുറകളിലൂടെ കൈമാറ്റംചെയ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടുമിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ വെളുത്തനിറം തന്നെയാണ് എല്ലാത്തിന്റേയും അടിസ്ഥാനം. കൂടാതെ ഒരാളുടെ സംസാരരീതിയും ശരീരഭാഷയും അവർ ജനിച്ചു വളർന്ന ജീവിതസാഹചര്യത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നുണ്ടാവാം. അതുകൊണ്ടാണ് വെളുത്തനിറവും സൗന്ദര്യവും ഒത്തിണങ്ങിയ, പോളിഷ്ഡ് ആയി സംസാരിക്കുവർക്ക് പലരും ഉന്നതകുലജാതരുടെ ടാഗ് പതിച്ചു നൽകുന്നത്. ഒരാൾക്ക് മാർക്കിടാൻ അവരുടെ നടപ്പും ഇരിപ്പും വസ്ത്രധാരണവും സംസാരരീതിയും എല്ലാം അടിസ്ഥാനമാവുന്നു. സവർണസമൂഹത്തെ ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ നേരിടുന്ന പല ദലിത് യുവതി-യുവാക്കളെയും കാണാൻ മൊഞ്ചില്ലാത്തവരെയും പിന്നിൽനിന്നു കളിയാക്കുന്നത് എത്രയോ തവണ കണ്ടേണ്ടതായും അനുഭവിക്കേണ്ടതായും വന്നിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണത്തിന് ഫെയ്സ്ബുക്കിൽ നാം ഫോട്ടോകൾ അപ്ലോഡ് ചെയ്യുമ്പോൾ പലരും അത് ലൈക് ചെയ്യുകയും അതിഗംഭീരമെന്നു പറയുകയും അതോടൊപ്പം തന്റെ അരികെ ഇരിക്കുന്നവരോട് ചിത്രത്തിലെ ആളുടെ കറുപ്പിനെക്കുറിച്ചും ഭംഗിയില്ലായ്മയെക്കുറിച്ചും കളിയാക്കി പറയുകയും ചെയ്യും.

ബീനമോളുടെ കഥ

ഒരാളുടെ ജാതിനോക്കി, കഴിക്കുന്ന ഭക്ഷണംനോക്കി, അവരുടെ സൗന്ദര്യംനോക്കിയൊക്കെ സൗഹൃദമുണ്ടാക്കുന്നവരും ഏറെയുണ്ട്. പൊതുവേ ലേഡീസ് ഹോസ്റ്റൽ അത്തരമൊരു ഇടമാണ്. എന്റെ റൂമിൽ ഒരു കുട്ടി താമസത്തിനുവന്നപ്പോൾ സംസാരത്തിനിടയിൽ എന്റെ പേരു ചോദിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അവൾ ചോദിച്ചത് എന്റെ ജാതിയാണ് (ജാതി ചോദിക്കരുത്, പറയരുത് എന്നൊക്കെ വിശ്വസിക്കുന്ന സമുദായത്തിലെ അംഗമാണ് ടി കക്ഷി എന്നു പിന്നീട് മനസിലായി). ഒരുപക്ഷേ, അത് മനപ്പൂർവം ചോദിച്ചതാവില്ല, എങ്കിലും അവളുടെ മനസ്സിൽ ജാതി അത്രമേൽ പതിഞ്ഞുപോയ ഒന്നാണ് എന്നുമനസ്സിലാക്കാം. അപ്പോൾ പറഞ്ഞുവന്നത്, ഇതാണ് ഒരു ഹോസ്റ്റലിന്റെ രീതികൾ എന്നാണ്.

എന്നുമുതലാണ് ബീന* എന്ന പെൺകുട്ടി എന്റെ ഏറ്റവും അടുത്ത സുഹൃത്തായത് എന്നെനിക്കറിയില്ല. ഹോസ്റ്റലിൽ ആദ്യമായി കണ്ടപ്പോൾ ചോദിച്ചു, ഇവിടെയാണോ കുടിക്കാനുള്ള വെള്ളംവെയ്ക്കുന്നത്. അതെയെന്ന മറുപടിയിലൊതുങ്ങിയ പ്രഥമ കൂടിക്കാഴ്ച. എന്നാലും എന്നിൽ ഒരു ജേണലിസ്റ്റിക് ക്യൂരിയോസിറ്റിയുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ആരാണ്, ആരുടെ മുറിയിലാണ് എന്നൊക്കെ അറിയാനുള്ള ആകാംക്ഷ. പിന്നെയും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാണ് ഞങ്ങൾ സൗഹൃദത്തിലായത്. അവളുടെ മുറിയിൽ എന്റെ ഒരു സുഹൃത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നു. അവളെ കാണാൻ പോകുമ്പോഴൊക്കെ ഞാൻ ബീനയെ ശ്രദ്ധിക്കും. ആരോടും മിണ്ടാതെ, അലക്കിയ തന്റെ തുണികൾ മടക്കിയോ, മുടിചീകിയോ, ഫോണിൽ ഉറക്കെ സംസാരിച്ചോ ഇരിക്കുന്നുണ്ടാവും അവൾ. ഒരു ദിവസം അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ എന്റെ സുഹൃത്ത് വീട്ടിൽനിന്നും കഴിക്കാൻ എന്തൊക്കയോ കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. എല്ലാവരും കൂടിയിരുന്നു കഴിക്കുന്നു സംസാരിക്കുന്നു, ചിരിക്കുന്നു. അപ്പോഴും മാറിയിരിക്കുന്ന ബീനയെയാണ് ഞാൻ കണ്ടത്. ഞാൻ എത്ര വിളിച്ചിട്ടും ആ കുട്ടി വന്നില്ല. അവളുടെ ഉള്ളുകരയുന്നത് എനിക്ക് അറിയാൻ പറ്റുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കാരണം ആ കുട്ടി എന്റെ നേർപകുതിയായിരുന്നു. ഞാൻ വിചാരിച്ചതു പോലെത്തന്നെ അവൾക്ക് അത് അധികം പിടിച്ചു നില്ക്കാനായില്ല. അവൾ തേങ്ങുന്നത് ഇത്തവണ എല്ലാവരും കേട്ടു. അടുത്തുചെന്നു ചേദിച്ചപ്പോൾ അവൾ തേങ്ങിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു: “വീട്ടിലെ ഓരോ കാര്യങ്ങൾ ഓർത്തപ്പോൾ കരഞ്ഞുപോയതാ. സോറീട്ടോ, നിങ്ങൾക്കൊക്കെ ബുദ്ധിമുട്ടായല്ലേ!” സത്യത്തിൽ അവൾ കരഞ്ഞത് അതിനായിരുന്നില്ല. ആ റൂമിൽ ആരും തന്നെ അവളോടു മിണ്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല,

വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നു തിന്നിരുന്ന പലഹാരങ്ങളുടെ ഒരു പങ്ക് വേണമോ എന്നു ചോദിച്ചിരുന്നില്ല എന്നൊക്കെ പിന്നീട് നല്ല കൂട്ടുകാരായപ്പോൾ അവൾ പറയുകയായിരുന്നു.

കറുത്തു തടിച്ച, എവിടെയോ പതിയുന്ന ദൃഷ്ടിയുള്ള, ഉറക്കെയുറക്കെ സംസാരിക്കുന്ന ബീന. അവളെ അതുവരെ ആർക്കും വേണ്ടായിരുന്നു. ഈ സംഭവത്തിനു ശേഷമായിരിക്കും ബീനയെ ഒരുപക്ഷേ, അവിടെയുള്ളവരും ഞാനും കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്. സത്യത്തിൽ ആരെയും പെട്ടെന്നാകർഷിക്കുന്ന രൂപമല്ല ബീനയുടേത്. അതാണ് മറ്റുള്ളവരെ അകറ്റിയത് എന്നതാണ് വാസ്തവം.

ബീന നന്നായി നാടൻ പാട്ടുപാടും, കവിതചൊല്ലും, ശുദ്ധമായ വയനാടൻ സംഭാഷണശൈലിയിൽ ഉറക്കെയുറക്കെ സംസാരിക്കും, നന്നായി ചിത്രം വരയ്ക്കും, നൃത്തംചെയ്യും. പ്രീ പ്രൈമറി ടീച്ചേഴ്സ് ട്രെയ്നിങ് കോഴ്സിനു പഠിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് ബീന ഇവിടെ വന്നിരുന്നത്. എല്ലാ ആഴ്ചയും വീട്ടിൽ പോകും. എന്തിനാണ് എല്ലാ ആഴ്ചയും വീട്ടിൽ പോകുന്നത്. വളരെ ദൂരമല്ലേ, കാശുചെലവും.

“എനിക്ക് പോകാതിരിക്കാൻ പറ്റില്ലടോ, അമ്മ ഒറ്റകിടപ്പാ, എണീക്കില്ല. ചാച്ചൻ പാവം മൂന്ന് അറ്റാക്ക് കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ ചെന്നിട്ടുവേണം അവരുടെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കാൻ”. ചങ്കുപറിച്ചെടുക്കുന്നതു പോലെ തോന്നി. ഒരു കരച്ചിൽ ഉള്ളിൽ കുടുങ്ങിക്കിടന്നു. കോഴ്സ് കഴിഞ്ഞാൽ നാട്ടിൽ പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സ്കൂളിൽ തിരിച്ചുകയറണം. ഇതിനിടയിൽ കാണുന്നവരോടെല്ലാം ബീന നന്നായി പെരുമാറി. വഴിയിലെ ചായക്കടക്കാരൻ, ബസ്സിലെ കണ്ടക്ടർ ഒക്കെ അവളോട് സൗഹൃദം കണിച്ചത് മറ്റൊരുരീതിയിലായിരുന്നുവെന്ന് അവളെ പറഞ്ഞ് ബോധിപ്പിക്കാൻ നന്നേ പ്രയാസപ്പെടേണ്ടിവന്നു. നഗരത്തിന്റെ മ്ലേച്ഛതയെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞുമനസിലാക്കി ഞാനും കുഴങ്ങി. ഒടുവിൽ കോഴ്സ് കഴിഞ്ഞ് അവൾ നാട്ടിലേക്കുപോയി. എനിക്ക് ആശ്വാസമായി. ഏതായാലും സ്വന്തം നാട്ടിലാണല്ലോ.

അധികം താമസിക്കാതെതന്നെ അവൾ ജോലി ചെയ്തിരുന്ന നായർ മാനേജ്മെന്റിന്റെ കീഴിലുള്ള സ്കൂളിൽ കൂടുതൽ കാശുനല്കി മറ്റൊരു ടീച്ചർ വന്നു. ബീനയുടെ വീട്ടിലെ സ്ഥിതി എല്ലാം അറിയാമായിരുന്നിട്ടും നായർ മാനേജ്മെന്റ് യാതൊരു ദാക്ഷിണ്യവും കാണിച്ചില്ല. അവൾക്കുവേണ്ടി ജോലി അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ എന്റെ ചില കൂട്ടുകാരുടെ പക്കൽ നിന്നുകിട്ടിയ മറുപടി ഞെട്ടിക്കുന്നതായിരുന്നു. ബീനയ്ക്ക് എവിടെയാ ഇപ്പോൾ ജോലികിട്ടാ, റിസപ്ഷനിസ്റ്റിന്റെ ജോലിക്ക് പറ്റില്ല. അവൾ

ഫോൺ ചെയ്യുന്നത് കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? ഒരു ഷോപ്പിൽ നിർത്താൻ പറ്റ്വോ?, അവൾക്ക് അതിനുള്ള ടാലന്റില്ല. വാസ്തവത്തിൽ അവൾക്ക് കുറവുണ്ടായിരുന്നത് ടാലന്റല്ല, സൗന്ദര്യത്തിന്റെയും സ്റ്റൈലിന്റേതുമായിരുന്നു. അത് മുഖത്ത് നോക്കിത്തന്നെ പറഞ്ഞു അവർ. ഞാൻ അവരോട് ആവശ്യപ്പെട്ടത് അവർക്കറിയുന്ന ഒരു സ്കൂളിൽ ടീച്ചറുടെ ഒഴിവുണ്ടായിരുന്ന പോസ്റ്റായിരുന്നു. അറിവു പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതിന് എന്തിനാണ് സൗന്ദര്യവും സ്റ്റൈലും.

പിന്നീട് ഞാൻ അവളെ കാണുന്നത് കോഴിക്കോട്ടു നഗരത്തിലെ പ്രമുഖ സ്വകാര്യ ആശുപത്രിയിലാണ്. കൈയ്യിൽ ഗ്ലൗസിട്ട് ഡെറ്റോളിന്റെ ഗന്ധത്തിൽ മുങ്ങിയ ബീന. അവിടെ ക്ലീനിങ് ഡ്യൂട്ടിയായിരുന്നു ബീനയ്ക്ക്. "എനിക്ക് വരാതിരിക്കാനായില്ലെടോ, വീട്ടിലെ സ്ഥിതി അറിയാമല്ലോ". "അതിനെന്താ ബീന, എല്ലാ ജോലിക്കും അതിന്റേതായ മാന്യതയുണ്ടല്ലോ", പറയാൻ എനിക്ക് ആ മറുപടി മാത്രമേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവൾ സ്വീപ്പർ ജോലി ചെയ്യുതിനേക്കാൾ, വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളൊരു പെൺകുട്ടിക്ക് അവൾ അർഹിക്കുന്നൊരു ജോലി ലഭിച്ചില്ല എന്നതായിരുന്നു എന്നെ ഏറെ വിഷമിപ്പിച്ചത്. അവൾക്കുവേണ്ടി നല്ലൊരു ജോലിക്കായി ഞാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷേ, പിന്നീടെനിക്ക് അവളുടെ ഫോൺ വന്നു. ആന്ധ്രയിൽ ഒരു ടീച്ചറുടെ ഒഴിവിലേക്ക് വിളിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടെ പോകുന്നു എന്നു പറയാൻ. നാട്ടിൽ അവൾക്കൊരു നല്ല ജോലി സംഘടിപ്പിക്കാൻ എനിക്കായില്ല. അവൾ യാതൊരു തട്ടിപ്പിലും ചെന്നുപെടല്ലേ എന്നു ആഗ്രഹിക്കാൻ മാത്രമേയാവൂ.

ബീനയുടെ കഥ ഒരു ഒറ്റപ്പെട്ട കാര്യമല്ല. ഈ ദുനിയാവിൽ ഞാനടക്കം എത്രയോ പെൺകുട്ടികൾ അനുഭവിക്കുന്നതും നേരിടുന്നതുമായ ഒരു സാഹചര്യമാണ് ബീനയുടേതും. ഒരുകാര്യം സത്യമാണ്. നാം ബാഹ്യരൂപത്തിൽ എത്രമാത്രം അകപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു എന്നതാണ് ഇവിടെ കാണാനാവുന്നത്. സ്ത്രീയുടെ കാര്യത്തിൽ അതു കൂടുതൽ തീക്ഷ്ണവും നിർണായകവുമാണ്. അവളുടെ സ്വത്വത്തിന്റെ ആകെത്തുകതന്നെ ആകാരക്കാഴ്ചയിൽ അടയാളപ്പെടുന്നു. ബീനയോട് ആ ചായക്കടക്കാരനും ബസ് കണ്ടക്ടറും കാണിച്ച സ്നേഹം അവളുടെ കറുത്ത തൊലിയുടേയും കോങ്കണ്ണിന്റെയും ഔദാര്യമാണ്. ബീന എളുപ്പത്തിൽ വീണേക്കാം എന്ന അവരുടെ ധാരണയാണ് അവരെയൊക്കെ അത്തരത്തിൽ സഹൃദയരാക്കിയത്. ബീനക്ക് ബാഹ്യസൗന്ദര്യമില്ലെന്ന തോന്നലിലാണ് അവളെ അത്രയും അറിയുന്ന സുഹൃത്തുക്കൾപോലും വന്നൊരു അധ്യാപന ഒഴിവിലേക്ക് അവളെ ശുപാർശചെയ്യാതിരുന്നതും. അവളുടെ മനസിലെ നന്മ കാണാനും അവർക്ക് യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള കഴിവുകളെ മനസ്സിലാക്കാനും

നമ്മുടെ നാട്ടുകാർക്ക് എന്തുകൊണ്ടാണ് ആവാത്തത്? ബീനയുടെ ആന്ധ്രയിലേക്കുള്ള ചേക്കേറ്റം ഒരു ഒറ്റപ്പെട്ട സംഭവമല്ല, ദലിത് സ്ത്രീകൾക്കിടയിൽ ഇത്തരം പലായനങ്ങൾ ഏറെയാണുതാനും.

(സംഘടിതയുടെ ദളിത്സ്ത്രീ പതിപ്പിൽ (2012 ഡിസംബർ) പ്രസിദ്ധീകരിച്ച, ഇതേ ലേഖികയുടെ 'മനുഷ്യൻ ബാഹ്യരൂപത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു' എന്ന ലേഖനത്തോട് കടപ്പാട്)

*അവൾ ഇപ്പോഴും എനിക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടവൾ ആയതുകൊണ്ട് ആ പേരു ഞാൻ മാറ്റിയിട്ടുണ്ട്.